

Arrest

nr. 186 146 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 8 juli 2009 een visum type D (lang verblijf) toegekend, teneinde zijn Afghaanse echtgenote die erkend vluchteling is in België te vervoegen. Op 30 november 2009 komt hij het Belgische grondgebied binnen.

1.2. Verzoeker wordt op 16 december 2011 van ambtswege geschrapt.

1.3. Op 25 maart 2014 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt, inzake het ingediende asielerzoek, op 30 juni 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 158 211 van 11 december 2015 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 20 januari 2016 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.7. De commissaris-generaal neemt op 29 maart 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 172 448 van 27 juli 2016 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 maart 2016.

1.9. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 25 augustus 2016 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 24 november 2016 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 25 augustus 2016 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 5 december 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.08.2016 werd ingediend door.

[A., S. S.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Afghanistan

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene kwam op 30.11.2009 in België aan in het bezit van een visum type D. Op datum van 23.06.2010 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart in het kader van zijn huwelijk. Op datum van 07.01.2014 wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokkene omdat de gezinzel onbestaande was. Betrokkene wist dat zijn verblijf verbonden was aan zijn huwelijk en aan het bestaan van een gezinzel en dat zijn verblijfsrecht zou worden ingetrokken indien er geen sprake meer zou zijn van een gezinzel. Na het intrekken van zijn verblijfsrecht, diende betrokkene een asielaanvraag in. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielercedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 15.12.2015 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 29.07.2016 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk één jaar en bijna negen maanden voor de eerste en net iets meer dan zes maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd

worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst of van verblijf doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van "gelijkaardige dossiers" en het inroepen van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97-866 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regulatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn regio van herkomst bijzonder onveilig gebied is, dat de algemene situatie in Afghanistan onrustig is, dat hij vervreemd is van de Afghaanse samenleving en dat hij niet kan terugkeren naar een onveilig land waarmee hij geen banden heeft. Echter, we stellen vast dat betrokkene niet aannemelijk maakt allereerst dat hij niet terug kan keren naar Pakistan, het land waar hij sinds 1991 verbleef, waar hij gestudeerd en gewerkt heeft en waar zijn familieleden verblijven. Betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis kopies voor van de UNHCR-kaarten van zijn familieleden (vader, moeder, zes zussen en twee broers). Dit veronderstelt dat ook betrokkene in het bezit was van een dergelijke kaart en dat hij dus eventueel kan terugkeren naar Pakistan. Verder verwijzen we naar de beslissing 30.06.2015 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin duidelijk gesteld wordt dat er aan de bewering dat u zodanig van de Afghaanse cultuur vervreemd zou zijn dat uw terugkeer naar Afghanistan erdoor bemoeilijkt wordt geen geloof gehecht kan worden. Het CGVS stelt. Zowel in Pakistan als in België leefde u te midden van Afghanen. U heeft in Pakistan steeds in uw Afghaanse gezin gewoond in een wijk van Peshawar die bekend staat om zijn grote Afghaanse gemeenschap. U studeerde in Peshawar af van een Afghaanse school en u werkte in een Afghaanse muziekwinkel. Gezien uw levensomstandigheden in Pakistan kan er niet ingezien worden hoe uw verblijf in Pakistan u van Afghanistan of van de Afghaanse cultuur vervreemde. Tevens besloten jullie in Kaboel een huwelijksfeest te houden waarop honderden genodigden opdaagden. In België woonde uw eerst samen met uw vrouw van Afghaanse origine en later met uw Afghaanse schoonfamilie. Eveneens maakte u gewag van uw Afghaanse vrienden in België. Uw bewering dat u volledig van Afghanistan vervreemde terwijl u zo goed als uw hele leven omringd werd door landgenoten is niet aannemelijk.". Bovendien meent het CGVS dat betrokkene wel degelijk over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Het CGVS stelt dat: "Uit uw verklaringen blijkt dat u over de vaardigheden, de financiële middelen en het familienetwerk beschikt om te besluiten dat uw vestiging in Kabul niet alleen veilig maar ook redelijk is." Bij huidige aanvraag 9bis voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voren bracht. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De ingeroepen elementen kunnen dan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. De verwijzing naar het arrest nr. 119.721 van 27.02.2014 van de RW kan om dezelfde reden niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. We stellen vast dat betrokkene, volgens het CGVS en daarin bevestigd door de RW, wel degelijk over een effectief sociaal netwerk beschikt in Afghanistan, met name in Kabul. Ook de verwijzing naar de Raad van State, met name het arrest 224.276 van 05.07.2013 dat stelt dat e Commissaris-Generaal het redelijkheidskarakter van het voorgestelde intern beschermingsalternatief voldoende dient te onderzoeken kan niet aanvaard worden daar het CGVS de redelijkheid van het intern beschermingsalternatief voldoende heeft onderzocht, dit werd bevestigd door de RvV. Betrokkene diende geen beroep in bij de Raad van State tegen deze beslissing. We stellen dus vast dat betrokkene wel degelijk over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij

een bewering blij en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij hier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2009 te verblijven. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat zijn verblijfsrecht verbonden was aan het bestaan van een gezinscel met zijn echtgenote en dat zijn verblijfsrecht beëindigd zou worden als de gezinscel zou ophouden te bestaan. Nadien wist betrokkene dat het om een precair verblijf ging in het kader van zijn asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien werd hem op 28.12.2015 en op 30.08.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Het feit dat betrokkene verschillende familieleden zou hebben met verblijfsrecht in Duitsland, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beroept zich met huidige aanvraag 9bis immers op de Belgische wetgeving niet op de Duitse.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij behoort tot een bepaalde sociale groep, namelijk als Pashtoen die de Pashtunwali code (de ongeschreven regels die alle Pashtun dienen na te leven) geschonden zou hebben. In dit kader verwijst betrokkene naar het rapport 'Cori Thematic Report Afghanistan; Blood Feuds Februari 2014 waarin het belang van de Pashtunwali en het gebruik daarvan gepreciseerd wordt en naar het Special Report van het United States Institute of Peace van 15.03.2015. We verwijzen nogmaals naar de beslissing van het CGVS van 30 06 2015 waarin gesteld wordt dat: "U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk uit een naar Afgaanse normen uitzonderlijk conservatief-islamitische familie stamt U voorstelling van uw vader als een strikte man die enkel geïnspireerd word door de islam en de pashtounwali wordt door meerdere van uw verklaringen tegengesproken." Bij huidige aanvraag 9bis voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedures naar voren bracht. De elementen ter ondersteuning van huidige verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De ingeroepen elementen kunnen dan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij sinds midden 2013 aandeelhouder is bij de BVBA [R.], dat hij als aandeelhouder verplichtingen heeft en niet zomaar naar Afghanistan kan terugkeren. Het zou voor hem belangrijk zijn om economisch actief te blijven en dat hij als zelfstandige zijn economische activiteiten verder zou kunnen uitoefenen. Indien hij moet terugkeren naar Afghanistan zal hij niet meer in staat zijn om economisch actief te zijn. Echter, betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij niet meer in staat zal zijn om economisch actief te zijn, hij toont ook niet aan welke verplichtingen hij zou hebben die hem verhinderen om naar Afghanistan terug te keren. Indien betrokkene toch een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zijn verblijf in België noodzakelijk is om het bedrijf mee te helpen uitbouwen, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Het gaat hier bovendien slecht om een tijdelijke terugkeer wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De elementen van integratie (met name het feit dat verzoeker actief zou zijn als zelfstandige, dat hij in staat zou zijn om financieel voor zichzelf in te staan, dat hij nooit zou zijn teruggevallen op de Belgische sociale zekerheid, dat hij middels betaling van sociale bijdragen zelf zou bijdragen aan de sociale zekerheid, dat hij voldoende geïntegreerd zou zijn, dat hij een attest kreeg voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, dat hij blijk zou geven van een verhoogde onafhankelijkheid, dat hij de Nederlandse taal zou beheersen, dat hij welgemeende integratiewil zou tonen, dat hij economisch actief zou zijn, dat hij bereidwillig zou zijn om als werknemer te werken of om een

onderneming op te richten en dat hij een attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke integratie voorlegt evenals een bewijs van verkoop van aandelen d.d. 01.07.2013, een fiscaal attest voor het aanslagjaar 2015 van Xerius Sociaal Verzekeringsfonds, zijn aanslagbiljet personenbelasting voor het aanslagjaar 2015 en een afrekening sociale bijdragen zelfstandige 16.07.2016, 29.01.2016, 16.04.2016 van Xerius) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.11. Eveneens op 24 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: [A., S. S.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: .

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 09.09.2016 te verlaten, hem betekend op 30.08.2016."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.4. Verzoeker dient op 7 december 2016 een derde asielaanvraag in.

2. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de medewerkingsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Verwerende partij meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 25 augustus 2016 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd is met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt, en wenst regeren op de volgende bewering:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland." (Bestreden beslissing, pag. 1)

Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn aanvraag weldegelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker weldegelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden, Conform de algemene regel van artikel 9 van de vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheid kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS, nrs. 56146 en nr. 55204). De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (RvS nr. 60962, II juli 1996, T.Vreemd. 1997, nr.4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht dienen te zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene 'onvoorzienbaar' is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf. Verzoeker kan geenszins terugkeren naar Afghanistan om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Zijn leven zou er in gevaar zijn. Bovendien heeft hij zijn leven opgebouwd in België. Het is daardoor onmogelijk voor verzoeker om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Dat er dus weldegelijk sprake is van de buitengewone omstandigheden.

Verzoeker verduidelijkt in de aanvraag 9bis in vrij heldere bewoordingen wat de buitengewone omstandigheden zijn. Deze redenen wenst hij in het verzoekschrift hernemen:

"De aanvraag van verzoeker is ontvankelijk. Zij voldoet immers aan de wettelijke voorwaarden inzake ontvankelijkheid. Bijgaand laat verzoeker u kopie geworden van zijn paspoort (stuk 1) alsook het bewijs van betaling van 215 euro (stuk 2) als bijdrage in de administratieve kosten.

Voorlopig verwijst verzoeker naar de volgende elementen die voor hem een buitengewone omstandigheden uitmaken:

Het staat vooreerst vast dat de regio van verzoeker waar hij oorspronkelijk van afkomstig is (provincie Wardak te Afghanistan) een bijzonder onveilig gebied is.

De algemene onrustige situatie in Afghanistan is uw diensten bekend. Bij beslissing van 29.03.2016 bevestigt het CGVS dat er in zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, maar dat er ter zake geen gewag gemaakt kan worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. (Beslissing CGVS d.d. 29.03.2016, pag. 3) Terecht stelt verzoeker dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren en het risico niet wenst te ondergaan om slachtoffer te worden bij een van die 'complexe aanslagen

Voorts is het ook zo dat verzoeker wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM niet naar Afghanistan kan terugkeren, daar verzoeker door zijn lange verblijf buiten Afghanistan vervreemd is van de Afghaanse samenleving.

Ter zake dient er rekening te worden gehouden met de omstandigheid dat verzoeker heel zijn leven - en dit sedert driejarige leeftijd- in Pakistan heeft doorgebracht en het feit dat hij geen banden heeft met Afghanistan en sedert 2009 in België verblijft Dit element is door het CGVS nooit betwist geweest.

Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij naar een onveilig land reist waarmee hij geen banden heeft.

Doordat de belangen van verzoeker in Pakistan gelegen zijn, en aangezien aldaar zijn naaste familieleden verblijven (wat overigens ook door het CGVS nooit is betwist), wordt hij in se door het CGVS gedwongen om opnieuw te vluchten naar Pakistan.

Het feit dat verzoekers naaste familie nog steeds in Pakistan verblijven en geenszins naar Afghanistan kunnen terug te keren toont op zich aan dat de situatie in Kabul — zeker voor iemand die van Afghanistan en de Afghaanse samenleving is vervreemd- uiterst onveilig is.

Verzoeker vraagt uw diensten om bij de beoordeling van zijn aanvraag o.a. rekening te houden met de volgende elementen:

- Het feit dat verzoekers gezin is moeten vluchten uit Afghanistan naar Pakistan
- Het feit dat de familieleden van verzoeker bijna allen in Pakistan gevestigd zijn
- Verzoeker heeft Afghanistan verlaten toen hij 3 jaar oud was
- Verzoeker is opgegroeid in Pakistan en is dan ook geïntegreerd geraakt in de Pakistaanse samenleving.

- Ter zake wenst -verzoeker te benadrukken dat hij via gezinsherenigingprocedure België is binnengekomen. Er kan dan ook geen vergelijking worden gemaakt met andere Afghaanse asielzoekers die illegaal in België aankomen.

- Verzoeker beschikt geenszins over nauw en gewillig familienetwerk in Kabul.

Verzoeker verklaart dat zijn familiale netwerk in Afghanistan helemaal uitgeput is. Volgens zijn verklaringen verblijven zijn familieleden in Pakistan en voornamelijk in Duitsland. Verzoeker voegt hierbij stukken die aantonen dat zijn naaste familie in Pakistan verblijft en dat hij in Duitsland heel familie heeft. Volgens zijn verklaringen is het belangrijk om te weten de onderstaande opsomming geenszins limitatief is. Louter ter illustratieve titel verklaarde hij volgende familieleden te hebben in Duitsland:

- 2 zussen [Z. en S.] en 1 broer [A. A.]

- 3 ooms (vaderzijde): [B. J.], [J. J.], [S. J.],

- 1 oom (moederzijde): [M. B. J.]

- Tante (vaderzijde): [S. J.]

- Neef (moederzijde): [H. S.]

- [W. J.] en [A. W. J.]: neven van zijn vader (m.a.w. de zonen van de oom -vaderzijde- van de heer [S. S.'s] vader)

- etc

Bij de tweede asielaanvraag verklaarde hij aan de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende:

12 Zijn er sinds uw laatste asielaanvraag wijzigingen in uw familiale situatie (huwelijk, echtscheiding, geboorte, overlijden, aankomst van een familieid in België...)?

Mijn vrouw is miss Diamant in België. Ik denk dat ze sinds 2000 hier is. Ze is cultureel getrouwd na 2012, daarvoor was ze bij mij. Ze heeft ook een zoon. Hierdoor heb ik geen contact met mijn familie, want ik kan hun dit niet vertellen.

En

18 Wat vreest u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren? Waarop baseert u uw vermoeden?

Er is een verschil tussen pashtou en islam, ik ben pashtou, wij hebben onze eigen cultuur en eer. Mijn vader heeft een code; familie of graf. Dit betekent dat je moet moorden of vermoord worden voor je familie. Mijn vrouw is halfnaakt als model en heeft verschillende vriendjes. Als mijn familie dit te weten komt, gaan ze mij vermoorden. Hier heb ik ook schrik van andere pashtoun, als zij erachter komen, gaan ze ook achter mij komen. Bij ons thuis hebben we wapens, dat hebben alle pashtoun.. Mijn familie zal mij vermoorden.

verwezen naar de Pashtounse/Afghanse tradities, met name de Pashtuwnali Code, en de consequenties hiervan voor verzoeker.

Het is door het CGVS nooit betwist dat verzoekers vrouw (Mevrouw [M. H.]) voormalige Miss Diamant 2011 is en dat de activiteiten (deelname Missverkiezingen/bikini-wedstrijden, fotomodel, zanger, etc) van mevrouw [M. H.] in Afghanistan ontoelaatbaar zijn. Bijvoorbeeld, de commentaren onder de videoclip 'Over' spreken boekdelen. Deze videoclip alleen al heeft meer dan 40.000 individuele hits, en werd waarschijnlijk meer dan honderduizend keer bekeken. De echtgenote van verzoeker wordt op youtube niet alleen beledigd, maar de commentatoren stellen ook de vraag hoe een Afghaanse vrouw zich op dergelijke wijze kan gedragen.

Hierbij een selectie van een aantal commentaren

(zie <https://www.youtube.com/watch?v=BBdzP6168oc>):

"What the hell is wrong with her. Os she sick mentally disable. How can an Afghan tum out to be lile her. Oh yeah brain washed by the west culture, " (sic)

En

"Deed pijn aan mn oren en lieve [M.] je tieten hadden we met zn allen al gezien. "

"Oh .. [M.], you look like whore"

En

"Straight from a Garbage bin "

Het is evident dat de activiteiten van mevrouw [M. H.] in de Afghaanse context een negatieve invloed heeft op verzoeker.

In dit kader dient er aandacht te worden besteed aan het rapport 'Cori Thematic Report Afghanistan; Blood Feuds februari 2014, waarbij het belang van Pashtunwali en het gebruik daarvan gepreciseerd wordt:

"In an interview with CORI in January 2014 Dr Noah Cobum reported that any act considered to violate the sanctity of the home, which includes women, may give rise to violent dispute, "there is a whole range of things, [] from adultery to simply being accused of staring at somebody else's women or trying to peak over the wall at them. [] most of those things get resolved locally pretty quickly, if you peak over a wall most of the time that doesn't become a blood feud. [] preserving the sanctity of your women is very easy in the village where everybody are cousins but all of a sudden you leave and go live as a refugee in

Karachi or something or even worse you leave and go live as an immigrant in London all of a sudden the people living next door to you are no longer your 3rd and 4th cousins but are essentially strangers, so that's one of the things that makes these so called honour killings"

Het is belangrijk te vermelden dat de Pashtunwali niet enkel toegepast wordt door 'uitzonderlijk conservatief- islamitische' personen of groep van personen. De Pashtunwali is een ongeschreven regel die alle Pashtunen dienen na te leven:

"To understand what drives the Pashtun, it's necessary to understand Pashtunwali. Pashtunwali is an ancient, verbal code of conduct that has been around long before Islam swept over the Pashtun regions in the eighth century. The closest translation of Pashtunwali is simply 'the way of the Pashtun'. It explains, to a large degree, the fierce, warlike nature of the Pashtun. One of the key principles of Pashtunwali is to always defend your property, land and women against intruder. Women are particular concern under the Pashtunwali code; they must be protected from even perceived slights at all costs. There is no exception to this since the Pashtun considers his honor his most valued possession. If the person who committed the wrong cannot be found, the Pashtunwali code requires that his closest male relative must pay for the injustice, often with his life. There is no statute of limitation on this requirement for vengeance. Many times, revenge is exacted years after the perceived injustice. The requirements of Pashtunwali often leads to blood feuds that can last for generations and involve several tribes and can leave hundreds, even thousands, dead. All Pashtuns grow up knowing their obligations under Pashtunwali and they understand that these are lifelong obligations."

En

"Pashtunwali code has its roots in their ancient culture and not in religion as it is often misunderstood in the West. It predates their conversion to Islam during seventh century.[5] It does not matter from which social strata of society a Pashtun belongs to, he has to adapt to the code if he wants to be respected in tribal ethos. They follow the code religiously and those who try to shun it away become disconnected and pariah"⁸ (stuk 5 dossier verzoeker)

Verzoeker verwijst ook naar de 'Special report ' van United States Institute of Peace van 15 maart 2015 waar het bestaan van Pashtunwali alsook de superieure toepassing ervan in de Afghaanse samenleving wordt bevestigd:

"Beyond the significance it attaches to genealogical descent and religion, however, Pashtun identity emphasizes the importance of acting in accordance with the norms of other Pashtuns, or Pashtunwali. To be a Pashtun means observing Pashtunwali, or "the way of the Pashtuns. "⁸ This way is divided between a discrete set of values and corresponding norms or practices (narkh).⁹ While typically unwritten, the rules of conduct of Pashtunwali are primarily centered around the concept of nang, which is translated as "honor. " This conception involves defending one's own rights and the rights of one's tribe, as individual identity is inextricably linked to tribal identity. Thus, Pashtuns are generally judged as honorable according to their behavior as observed by their fellow Pashtuns. Honor, within Pashtunwali, can also be understood as the means to establish relationships with others. Certain actions help to build one's honor, while others negate honor or bring about shame. ¹⁰ Moreover, only men can accrue honor, but both men and women can negate it, which imposes a set of norms that are aimed at preventing a loss of honor. Because it is not codified, however, honor can only be demonstratively proved through various social practices, such as hospitality (melmastia), maintaining community cohesion (jirga), and observing gender boundaries (namus and purdah). Namus is routinely defined as virtue, ¹¹ but within the realm of Pashtunwali it is perhaps better understood as that which must be "defended" to ensure one's honor is maintained, or perhaps less obliquely, not lost. ¹² The demand for namus has a similar rationale as nang, except that it focuses on those members of society for whom a Pashtun man feels responsible in a very special way: his wife (or wives and daughters but also his unmarried or widowed sisters and possibly all female members of a household). In the Pashtunwali-based worldview, the honor of a Pashtun man and the honor of all females for whom he is responsible are interdependent. Defending a female's honor entails providing them with shelter and care. A Pashtun man who does so accrues honor and maintains his reputation within the community. "

Voorts wenst verzoeker aan uw diensten mee te geven dat hij sinds midden 2013 aandeelhouder is bij de BVBA [R.] (stukken 4, 6 en 7). Als aandeelhouder heeft hij verplichtingen en kan hij niet zomaar naar Afghanistan terugkeren, waarbij er de onzekerheid heerst of hij dan wel ooit kan terugkeren.

Voor verzoeker is het belangrijk dat hij economisch actief blijft en dat hij als zelfstandige zijn economische activiteiten verder kan uitoefenen. Verzoeker voegt als bewijs van economische participatie onder andere de volgende stukken voor:

- fiscaal attest d.d. 16.04.2015 waarmee wordt aangetoond dat verzoeker sociale bijdragen in het raam van het sociaal statuut van zelfstandige heeft betaald ten bedrage van 3603,52 (stuk 5)
- Aanslagbiljet van het aanslagjaar 2015 waarmee hij zijn inkomsten toont (stuk 8)
- en recente bewijzen aangaande de BVBA [R.] en Xerius-facturen waarmee hij wenst aan te tonen dat hij nog steeds economisch actief is en netjes de sociale bijdragen betaalt (stuk 7 en 9)

Zo verzoeker zou terugkeren naar Afghanistan zal hij niet meer in staat zijn om economisch actief te zijn. Zijn aanwezigheid in België is dan ook van cruciaal belang zodat een terugkeer naar Afghanistan uitgesloten is. "

In de bestreden beslissing redeneert de verwerende partij totaal naast de kwestie en ze houdt onvoldoende rekening met het feit dat verzoekers regio van herkomst bijzonder onveilig gebied is, dat de algemene situatie in Afghanistan zeer zorgwekkend is, in het bijzonder dat verzoeker vervreemd is van de Afghaanse samenleving omdat hij heel zijn leven lang als vluchteling in Pakistan heeft moeten doorbrengen (wat nooit is betwist door het CGVS, noch thans door de verwerende partij), het feit dat hij geen banden heeft met Afghanistan aangezien hij steeds als vluchteling in Pakistan heeft gewoond, het gegeven dat zijn directe familieleden in Pakistan verblijven (evenmin betwist door het CGVS, noch door de verwerende partij). Door deze elementen heeft verzoeker aannemelijk gemaakt dat hij niet terug kan keren naar Afghanistan en vervolgens naar Pakistan om aldaar zijn aanvraag in te dienen.

De stelling van de verwerende partij dat verzoeker in het bezit was van een UNHCR-kaart en dat hij dus eventueel kan terugkeren naar Pakistan is onjuist. Een Pakistaanse vluchtelingenkaart is allereerst geen reisdocument. Het is louter het bewijs van het statuut van de (Afghaanse) vluchteling. Daarnaast vergeet de verwerende partij dat verzoeker lange tijd geleden een visum bewam in het kader van gezinshereniging met zijn echtgenote en dat hij dan ook op 30 november 2009 België binnenkwam. Het is evident dat hij sedertdien geenszins in Pakistan verbleef.

Daargelaten dat de stelling van de verwerende partij gesteund is op een verkeerde hypothese, toont ze daarmee aan dat ze bijzonder onzorgvuldig is geweest.

De motivering van de verwerende partij is onvoldoende. Verzoeker begrijpt niet waarom de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de situatie voor de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij zich naar Pakistan verplaatst. Schending van artikel 3 EVRM is immers zeer reeël:

"Pakistani authorities are increasingly committing abuses against Afghan refugees that are triggering a mass refugee return, " said Patricia Gossman, senior Afghanistan researcher at Human Rights Watch. "The government should rein in its abusive security'- forces and ensure the refugees secure status and protection. " (stuk 6 dossier verzoeker)

Van verzoeker kan dan ook niet worden verwacht dat hij zich naar Pakistan kan begeven. Afghaanse vluchtelingen worden immers door de Pakistaanse autoriteiten hard aangepakt:

"Returnees have alleged that Pakistani police harassed and detained them; that landlords cancelled their rental agreements, and that they were denied access to schools and medical care. Such complaints were already common in 2015, when Human Rights Watch documented abuses against Afghans in Pakistan, and appear to have worsened substantially since June." (Stuk 6 dossier verzoeker)

De verwerende partij betwist niet dat verzoeker geregistreerd staat als vluchteling in Pakistan. Dit is uiteraard een belangrijk gegeven en zij diende dan ook, in huidige omstandigheden, daarmee rekening te houden. Verzoeker bevindt zich immers in een uitzonderlijke positie en kan onmogelijk vanuit van Afghanistan naar Pakistan reizen om aldaar bij de Belgische ambassade een aanvraag in te dienen. Hieromtrent heeft de verwerende partij geen motieven opgenomen. Verwerende partij stelt enkel dat: 'betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis kopies voor van de UNMCR-kaarten van zijn familieleden (vader, moeder, zes zussen en twee broers). Dit veronderstelt dat ook betrokkene in het bezit was van een dergelijke kaart en dat hij dus eventueel kan terugkeren naar Pakistan. ' (Bestreden beslissing)

Verwerende partij weet of had moeten weten (stuk 8 dossier verzoeker) dat verzoekers terugkeer naar Pakistan, gezien zijn vluchtelingenstatuut in Pakistan, onmogelijk is.

"Despite that promise, Pakistani police have pursued an unofficial policy of punitive retribution against Afghans that has included raids on Afghan settlements; detention, harassment, and physical violence against Afghans; extortion; and the demolition of Afghan homes, "(stuk 7 dossier verzoeker)

En

"Another great fear is centred on their Pakistan Proof of Registration cards. These are all due to run out on June 30. Without them, refugees are subject to arrest and even deportation." (stuk. 9 dossier verzoeker)

Uit UNHCR rapport blijkt dat toegang tot Pakistan voor Afghaanse vluchtelingen bijna onmogelijk is:

"Several factors are contributing to the increase in the number of refugee repatriations.

Enhanced border management measures were introduced at the Torkham border crossing between Pakistan and Afghanistan, requiring every Afghan to be in possession of a valid national e-passport and Pakistani visa. In addition, while the validity of Afghan refugees' Proof of Registration (PoR) cards was provisionally extended to the end of March 2017, refugees are increasingly anxious about what may happen at the expiration of validity. Further, a number of returning refugees have reported incidents of harassment and decreased levels of acceptance by hosting communities. They also expressed unease about increased levels of security operations in Pakistan, despite assurances from the relevant Pakistani authorities as to their safety. "(Stuk 10 dossier verzoeker)

Verzoeker begrijpt dan ook niet waarop verwerende partij zich baseert wanneer zij stelt dat verzoeker terug kan keren naar Pakistan.

De verwerende partij is niet alleen onzorgvuldig geweest en heeft geen rekening gehouden met de situatie van verzoeker en de massale deportaties en mensenrechtenschendingen in Pakistan, zij is tevens voorbijgegaan aan haar motiveringsplicht. Ten overvloede, voor verzoeker is zeer onduidelijk hoe hij, gelet op zijn eigen unieke situatie, kan terugkeren naar Pakistan.

Ten onrechte baseert de verwerende partij zich op de beslissing van het CGVS d.d. 30.06.2015.

Het is voor verzoeker een raadsel waarom de verwerende partij zich niet baseert op de recente beslissing van het CGVS, namelijk die van 29.03.2016 (stuk 4 dossier verzoeker) en het arrest van uw Raad van 27 juli 2016. (stuk 5 dossier verzoeker) Het is immers tijdens de tweede asielaanvraag dat verzoeker stukken heeft bijgebracht aangaande zijn familie in Pakistan en Duitsland, waarbij hij stelde dat hij geenszins over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikte.

Wat betreft de vervreemding van de Afghaanse cultuur, verschilt de beoordeling van het CGVS dan die van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dienaangaande moet vooreerst opgemerkt worden dat de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de bevoegdheid heeft om de door de aanvrager naar voor gebrachte feitelijke en andere gegevens te beoordelen in het licht van het bepaalde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het CGVS beoordeelt de aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenconventie. De verwerende partij diende daarom dan ook een nieuwe beoordeling uit te voeren, in het licht van verzoekers zeer lang verblijf in Pakistan. Het feit dat verzoeker zo goed als zijn hele leven omringd werd door zijn landgenoten- zoals dat werd gesteld door het CGVS- betekent nog niet dat verzoeker in de mogelijk is om terug te keren naar Afghanistan, waarna hij zich dan zou moeten verplaatsen naar Pakistan.

De stelling dat verzoeker over een familienetwerk zou beschikken in Kabul en dat hij beweerdelijk over een redelijk intern vestigingsalternatief zou beschikken staat nog niet vast, daar verzoeker recent een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend. Zelfs zo verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief zou beschikken, impliceert dit nog niet dat zijn redenen van de buitengewone omstandigheden dienen te worden afgewezen.

Nergens in de bestreden beslissing heeft de verwerende partij motieven opgenomen in verband met verzoekers legale aankomst in België via gezinshereniging. Dit is nochtans een belangrijk element. Noch heeft de verwerende partij dit element onderzocht. De foutieve stelling van de verwerende partij dat verzoeker wist dat zijn verblijfsrecht verbonden was aan het bestaan van een gezinsscel met zijn echtgenote is geen motivering voor het feit dat verzoeker België op legale wijze is binnengekomen en dat de verwerende partij hierbij rekening diende te houden. Verzoekers langdurig verblijf in Pakistan en in België versterkt zijn argument dat hij vervreemd is van de Afghaanse samenleving.

De verwerende partij heeft alleszins onvoldoende gemotiveerd waarom de redenen van verzoeker geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het feit dat verzoeker aantoonde dat hij verschillende familieleden in Duitsland heeft, toont aan dat hij geenszins over een gewillig familienetwerk in Afghanistan beschikt. Verzoeker begrijpt dan ook niet wat de verwerende partij hiermee bedoelt: "Het feit dat de betrokkene verschillende familieleden zou hebben met verblijfsrecht in Duitsland, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beroept zich met huidige aanvraag 9bis immers op de Belgische wetgeving niet op de Duitse." (Bestreden beslissing, pag. 3)

Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de Dienst Vreemdelingenzaken dit niet voldoende heeft onderzocht. De verwerende partij dient echter rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren. Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht.

Daarnaast wenst verzoeker op te merken dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel. Dat verzoeker niet begrijpt waarom hij een onontvankelijkheidsbeslissing kreeg naar aanleiding van zijn regularisatieaanvraag, terwijl de aanvraag van andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel ontvankelijk werden verklaard.

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (Rvs arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing." (Bestreden beslissing)

Verzoeker diende op 25 augustus 2016 een regularisatieaanvraag in, en dit op basis van de instructie d.d. 19.07.2009. Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt-Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

'Sinds november 2011' heft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet. In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19.07.2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 9.12.2009 en RvS arrest nr. 215.571 van 5.10.2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van T9/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

HEr werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, terwijl in dit dossier op geen enkele wijze hiermee rekening wordt gehouden.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen worden aangehaald. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is, mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidskaart zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allen een nieuwe beslissing moeten ontvangen waarin DVZ hen zou meedelen dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd werd en dat ze toch geen recht hebben op verblijf.

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was, maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich kunnen baseren.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende gepubliceerd werd: aanvragen om Machtiging tot Verblijf voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens-Dienstjaar 2011.

Dat verzoeker kan vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010. Dat van de 24199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indiende 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden.

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructie ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog steeds beslissingen waarin nog altijd verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel. Dat verzoeker uit het voorgaande kan afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd:

"Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij sinds midden 2013 aandeelhouder is bij de BVBA [R.], dat hij als aandeelhouder verplichtingen heeft en niet zomaar naar Afghanistan kan terugkeren. Het zou voor hem belangrijk zijn om economisch actief te blijven en dat hij als zelfstandige zijn economische activiteiten verder zou kunnen uitoefenen, Indien hij moet terugkeren naar Afghanistan zal hij niet meer in staat zijn om economisch actief te zijn. Echter, betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij niet meer in staat zal zijn om economisch actief te zijn, hij toont ook niet aan welke verplichtingen hij zou hebben die hem verhinderen om naar Afghanistan terug te keren. Indien betrokkene tocht een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zijn verblijf in België noodzakelijk is om het bedrijf mee te

helpen uitbouwen, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Het gaat hier bovendien slecht om een tijdelijke terugkeer wat geen ernstig of moeilijk herstellen nadeel met zich meebrengt. " (Bestreden beslissing)

Verzoeker is verbijsterd omtrent de gebrekkige motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker toonde aan de hand van verschillende stavingstukken dat hij economisch actief is. Verzoeker begrijpt niet waarom de verwerende partij geen rekening houdt met de economische activiteit van verzoeker. Er wordt niet afdoende gemotiveerd waarom de voorliggende grond geen bijzondere omstandigheid kan uitmaken en vervolgens niet tot regularisatie kan leiden.

De verwerende partij verliest uit het oog dat een aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen is. De verwerende partij houdt dan ook geen rekening met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker.

Verzoeker heeft er steeds alles aan gedaan om legaal verblijf te bemachtigen, Het staat vast dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Zo verzoeker terug zou moeten keren naar zijn land van herkomst zal art. 3 van het EVRM geschonden worden. Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er weldegelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat de stelling van de verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker. De verwerende partij schendt alleszins de motiveringsplicht. Waarom kan een langdurig verblijf in Pakistan en in België, gezinshereniging met een Belgische onderdaan en legaal verblijf ingevolge van de gezinshereniging, en al de bewijzen van integratie geen redenen zijn om verzoeker een verblijf toe te kennen? Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dient te houden, dient zij te motiveren waarom niet. Louter stellen dat hier geen rekening mee gehouden moet worden, volstaat niet.

De integratie van verzoeker is uiteraard het gevolg van zijn houding, zijn inspanning en zijn goede wil. Verzoeker is al geruime tijd niet meer in zijn land van herkomst geweest. Hij vreest dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, en dit als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Van verzoeker kan niet worden verlangd terug te keren naar zijn land van herkomst waarmee hij geen banden heeft. Dit onderdeel blijft onvoldoende gemotiveerd.

Ten overvloede, verzoekers ouders vluchtten uit Afghanistan toen verzoeker amper drie jaar oud was. Verzoekers ouders hebben zich toen als vluchtelingen moeten vestigen in de Pakistaanse stad Peshawar. Verzoeker is dan ook opgegroeid in Pakistan. Het is voor verzoeker evident dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan de verwerende partij te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie. Dat verzoeker dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM, Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid. Dat verzoeker weldegelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Afghanistan te verduidelijken, dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

De verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie van Afghanistan nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat verzoeker nog steeds vreest voor zijn leven indien hij dient terug te keren. Dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009. Dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden. Dat de beslissing van de verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden. Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men weigert rekening te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van ophoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker stelt zich nog de vraag waarom een langdurig verblijf in Pakistan en België, gezinshereniging met een Belgische onderdaan en legaal verblijf ingevolge van de gezinshereniging en de verschillende elementen van integratie geen redenen kunnen zijn om hem de verblijfsmachtiging toe te kennen en dat hieromtrent niet of niet afdoende is gemotiveerd. Hij gaat er aldus evenwel aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing enkel handelt over de ontvankelijkheid van de aanvraag, en de vraag naar het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, en deze niet de gegrondheid van de aanvraag betreft. Er kan niet worden ingezien waarom in deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing enige motivering diende te worden opgenomen waarom deze elementen de toekenning van een verblijfsmachtiging al dan niet rechtvaardigen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In zijn verblijfsaanvraag riep verzoeker volgende buitengewone omstandigheden in:

- het gegeven dat zijn regio van herkomst in Afghanistan (met name de provincie Wardak) bijzonder onveilig gebied is;
- de algemene onrustige situatie in Afghanistan, waarbij specifiek ook werd gewezen op de volgens verzoeker uiterst onveilige situatie in Kaboel en het gegeven dat hij aldaar geen nauw en gewillig familienetwerk heeft; in dit verband werd ook opgemerkt dat verzoekers gezin is moeten vluchten naar Pakistan en bijna al zijn familieleden in Pakistan zijn gevestigd alsook voornamelijk in Duitsland;
- het gegeven dat hij door zijn lange verblijf buiten Afghanistan – met name verbleef hij sinds zijn drie jaar in Pakistan, alwaar hij dan ook is opgegroeid, en verbleef hij sinds 2009 in België in het kader van gezinshereniging – is vervreemd van de Afghaanse samenleving en geen banden meer heeft met dit land;
- het gegeven dat hij door de activiteiten van zijn voormalige echtgenote vreest voor de Pashtoense tradities, met name de Pashtunwali Code, ter staving waarvan hij verwijst naar enkele bronnen inzake de Pashtunwali Code en waaruit moet blijken dat alle Pashtoen deze moeten naleven;
- het gegeven dat hij sinds midden 2013 aandeelhouder is bij de BVBA R. en economisch actief is in België.

Verzoeker riep aldus, ter staving van de buitengewone omstandigheden die hem verhinderen de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland, in de eerste plaats enerzijds elementen in die moeten aantonen dat een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk is gelet op de algemene situatie aldaar, nu hij geen netwerk meer heeft in dit land, meer specifiek in Kaboel, en gelet op zijn langdurige afwezigheid aldaar en vervreemding van de Afghaanse samenleving en anderzijds elementen die moeten aantonen dat hij dient te vrezen voor de wraak van zijn familie volgens de Pashtunwali Code.

Verweerder oordeelde, wat deze ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, in de eerste bestreden beslissing dat verzoeker *“geen enkel nieuw element toe[voegt] aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voren bracht”* en dat deze ingeroepen elementen *“bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties [wettigen]”*.

In dit verband stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoeker voorafgaand aan het indienen van de thans voorliggende verblijfsaanvraag op 25 augustus 2016 reeds tweemaal een asielaanvraag indiende in België. Een eerste asielaanvraag ingediend op 25 maart 2014 werd afgesloten met arrest nr. 158.211 van 11 december 2015 van de Raad waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Inzake een tweede asielaanvraag ingediend op 20 januari 2016 nam de commissaris-generaal op 29 maart 2016 een beslissing tot niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 172 448 van 27 juli 2016 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen deze laatste beslissing.

De Raad stelt vast dat de verschillende door verzoeker in zijn verblijfsaanvraag aangevoerde elementen – met name dat enerzijds een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk is gelet op de algemene situatie aldaar, meer specifiek in de provincie Wardak en in Kaboel, gelet op het gegeven dat hij aldaar geen familie of netwerk meer heeft om op terug te vallen en gelet op zijn langdurige afwezigheid aldaar en zijn vervreemding van de Afghaanse samenleving en anderzijds dat het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure niet mogelijk zou zijn omdat hij, gelet op de activiteiten van zijn voormalige echtgenote, dient te vrezen voor de wraak van zijn familie volgens de Pashtunwali Code – door hem ook

reeds werden ingeroepen in het kader van zijn asielpcedures. Ook de verschillende bronnen die verzoeker thans aanhaalt inzake de Pashtunwali Code werden door hem reeds aangebracht in het kader van de tweede asielpcedure. Verzoeker betoogt weliswaar dat hij in het kader van zijn verblijfsaanvraag wel degelijk nieuwe elementen zou hebben aangebracht, doch blijft in gebreke zulks met concrete argumenten aannemelijk te maken. Hij duidt niet welke dan de zogenaamde nieuwe elementen zijn.

Verzoeker betoogt dat verweerder niet zonder meer kan verwijzen naar de beoordeling van deze elementen door de commissaris-generaal of de Raad in het kader van de asielpcedures. Hij stelt dat een nieuwe, eigen beoordeling zich opdrong in het kader van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat dit betoog niet kan worden aangenomen. Hiervoor wordt gewezen op het bepaalde in artikel 9bis, § 2, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;”

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33) blijkt dat het de betrachting van de wetgever was om *“(…) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekommen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”*

Voormelde wetsbepalingen zijn duidelijk en laten verweerder geen keuze: de elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag doch die werden verworpen door de asielinstanties kunnen niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Hierop wordt enkel een uitzondering aanvaard voor zover het elementen betreft die werden verworpen omdat ze vreemd zijn aan de criteria die gelden voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties. In casu blijkt evenwel niet dat deze uitzonderingen toepassing vinden.

Verzoeker geeft nog aan dat, specifiek wat de vervreemding van de Afghaanse cultuur betreft, een nieuwe beoordeling zich opdrong door verweerder in het licht van zijn zeer lang verblijf in Pakistan. Hij maakt evenwel niet op een begrijpelijke, overtuigende wijze aannemelijk waarom een nieuwe beoordeling zich dan specifiek op dit punt opdrong. Er werd zo door de asielinstanties reeds geoordeeld, rekening houdende met het gegeven dat verzoeker sinds zijn drie jaar in Pakistan verbleef tot zijn komst naar België in het kader van gezinshereniging, dat deze ingeroepen vervreemding van de Afghaanse samenleving een terugkeer naar Afghanistan niet in de weg staat en er kan niet worden ingezien waarom hierover dan anders moet worden geoordeeld in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de vraag naar de buitengewone omstandigheden. De Raad wijst andermaal op de bepalingen van artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker betoogt dat het niet vaststaat dat hij in Kaboel kan terugvallen op familie en over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt gelet op zijn derde asielaanvraag, merkt de Raad op dat deze asielaanvraag dateert van 7 december 2016 en verweerder met dit gegeven aldus geen rekening kon houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Aldus maakt verzoeker nog niet aannemelijk dat hij in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag – en dit in vergelijking met zijn eerdere asielaanvragen – nieuwe, concrete elementen had aangebracht die alsnog konden tegenspreken dat er sprake is van een redelijk intern vestigingsalternatief in Kaboel en waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden in de eerste bestreden beslissing. In zoverre verzoeker betoogt dat zelfs indien er sprake is van een redelijk intern vestigingsalternatief in Kaboel dit nog niet betekent dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden, blijft hij in gebreke concreet

aan te tonen op welk punt dan alsnog ten onrechte geen buitengewone omstandigheden zijn weerhouden.

Verzoeker betoogt vervolgens dat nergens een concrete motivering is opgenomen in de eerste bestreden beslissing inzake zijn legale aankomst in België via gezinshereniging en aldus ook niet blijkt dat dit is onderzocht. Hij geeft aan dat dit een belangrijk element is en zijn argument van een vervreemding van de Afghaanse samenleving versterkt. Zoals verzoeker aldus zelf aangeeft, en zoals dit ook blijkt uit de aanvraag, riep hij dit gegeven in om zijn vervreemding van de Afghaanse samenleving kracht bij te zetten. Op zichzelf genomen is dit ook geen element dat van aard is een buitengewone omstandigheid te kunnen uitmaken, nu dit op zich nog niets zegt over de concrete moeilijkheden om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. In zoverre verzoeker lijkt voor te houden dat voor hem het gegeven dat hij indertijd legaal is binnengekomen via gezinshereniging op zichzelf genomen wel degelijk een buitengewone omstandigheid is, herhaalt de Raad dat dit gegeven evident geen buitengewone omstandigheid is en aldus ook geen nader onderzoek behoefde en motieven die evident zijn ook niet dienen te worden weergegeven. Wat de ingeroepen vervreemding van de Afghaanse samenleving betreft, werd verder wel degelijk een afdoende motivering voorzien, met name dat niet blijkt dat verzoeker op dit punt nieuwe elementen heeft aangebracht in vergelijking met zijn asielpcedures en aldus een andere beoordeling niet is gewettigd. Deze motivering laat verzoeker toe te begrijpen waarom zijn ingeroepen vervreemding van de Afghaanse samenleving, die hij onder meer verbond met het gegeven dat hij in 2009 legaal naar België is gekomen in het kader van gezinshereniging, niet wordt weerhouden. Verzoeker blijft verder in gebreke aannemelijk te maken dat voormelde motivering uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Nu verzoeker de vaststelling dat geen nieuwe elementen blijken niet weerlegt, kan ook niet worden vastgesteld dat op dit punt een onvoldoende onderzoek werd gevoerd. De Raad stelt vast dat bij de beoordeling van de voorgehouden vervreemding van de Afghaanse samenleving de asielinstanties kennis hadden van verzoekers komt naar België in 2009 in het kader van gezinshereniging en er dient te worden aangenomen dat zij bij de beoordeling van deze voorgehouden vervreemding reeds rekening hielden én met het gegeven dat verzoeker sinds zijn drie jaar in Pakistan heeft doorgebracht én dat hij sinds 2009 in het kader van gezinshereniging legaal naar België kwam. Verzoeker brengt geen concrete aanwijzingen aan dat ten onrechte geen buitengewone omstandigheid werd weerhouden. Zijn kritiek op het gestelde in de eerste bestreden beslissing dat hij wist dat zijn verblijfsrecht was verbonden met het bestaan van de gezinscel met zijn echtgenote is een kritiek op een bijkomende, overtollige motivering in deze beslissing waarvan de eventuele gegrondheid niet kan leiden tot de nietigverklaring ervan en dan ook niet nader moet worden bekeken. Louter ten overvloede merkt de Raad ook op dat het gestelde dat verzoeker diende te weten dat zijn eerdere verblijf – minstens gedurende de eerste jaren – was verbonden met het bestaan van de gezinscel op zich niet als foutief kan worden beschouwd.

Ook in zoverre verzoeker betoogt dat hij, door te wijzen op de verschillende familieleden die hij heeft in Duitsland, aantoonde dat hij niet over een gewillig familienetwerk beschikt in Afghanistan, wijst de Raad er op dat verweerder op dit punt afdoende heeft gemotiveerd door vast te stellen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht in vergelijking met de elementen zoals hij deze reeds aanbracht in het kader van zijn asielaanvragen, en aldus ook geen andere beoordeling is gewettigd, en verzoeker niet aantoonde dat deze motivering is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Nu verzoeker de vaststelling dat geen nieuwe elementen blijken niet weerlegt, kan ook niet worden vastgesteld dat op dit punt een onvoldoende onderzoek werd gevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat dit door verzoeker aangehaalde argument reeds voorlag in het kader van zijn asielaanvragen en werd beoordeeld door de asielinstanties. De overige kritiek van verzoeker op dit punt is opnieuw gericht tegen een bijkomend, overtollig motief dat in de eerste bestreden beslissing is opgenomen en dat niet vermag te leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Deze kritiek dient niet nader te worden onderzocht. Het vereiste belang bij dit betoog staat evenmin vast waar, nu verzoeker niet weerlegt dat hij op dit punt wezenlijk geen nieuwe elementen heeft aangebracht in vergelijking met zijn asielpcedures, dit argument door het bestuur gelet op artikel 9bis, § 2, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

In het licht van hetgeen voorafgaat, in het bijzonder de duidelijke bepalingen van artikel 9bis, § 2, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoeker nalaat aannemelijk te maken dat hij wel degelijk nieuwe elementen in vergelijking met zijn asielaanvragen heeft aangebracht, kan verzoeker geenszins wordt gevolgd waar hij de motivering van de eerste bestreden beslissing als “*totaal naast de kwestie*” beschouwt en evenmin waar hij de mening is toegedaan dat onvoldoende rekening is gehouden met de door hem aangehaalde elementen. Er blijkt ook geenszins dat, in het licht van artikel

9bis, § 2, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, een andere beoordeling dan deze die is terug te vinden in de eerste bestreden beslissing mogelijk was of de voorziene motivering niet kon volstaan. Door het louter volharden in zijn standpunt dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland omwille van het geweld aldaar en omdat hij geen banden meer heeft met dit land, terwijl deze elementen reeds werden weerlegd in zijn asielaanvragen, haalt hij de motivering van de eerste bestreden beslissing niet onderuit.

Verzoekers betoog dat verweerder zich ten onrechte baseert op de beslissing van de commissaris-generaal van 30 juni 2015 en het hem een raadsel is dat deze zich niet baseert op de recentere beslissing van de commissaris-generaal van 29 maart 2016 of het arrest van de Raad van 27 juli 2016, nu het pas tijdens de tweede asielaanvraag was dat verzoeker stukken aanbracht van zijn familie in Pakistan en Duitsland waarbij hij stelde niet over een redelijk intern vestigingsalternatief te beschikken in Kaboel, kan ook nog geen afbreuk doen aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder inzake de aangehaalde elementen op algemene wijze heeft geduid dat aldus geen nieuwe elementen werden aangevoerd in vergelijking met de eerdere asielprocedures, waarmee hij dus doelde op de beide eerdere asielprocedures. Het gegeven dat hij inzake de voorgehouden vervreemding van de Afghaanse cultuur alsook de beoordeling dat er sprake is een redelijk intern vestigingsalternatief in Kaboel specifiek verwees naar de beslissing van de commissaris-generaal van 30 juni 2015, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Voor de verschillende elementen werd wel degelijk ook verwezen naar de beide asielprocedures.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder – onder verwijzing naar het gegeven dat verzoeker geen nieuwe elementen toevoegde aan de elementen zoals hij deze reeds aanbracht in het kader van zijn asielprocedures en die aldus ook geen andere beoordeling wettigen dan deze van de asielinstanties – op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat de elementen zoals aangehaald in de verblijfsaanvraag inzake de onveilige situatie in Afghanistan, het gegeven dat hij aldaar geen familie of netwerk meer heeft om op terug te vallen, zijn vervreemding van de Afghaanse samenleving en de Pashtunwali geen buitengewone omstandigheden betreffen.

Verzoeker uit verder nog kritiek op een bijkomende redengeving die in de eerste bestreden beslissing is opgenomen inzake de betreffende elementen zoals aangevoerd in de verblijfsaanvraag, en die er op neerkomt dat verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat hij dan niet kan terugkeren naar Pakistan waar hij sinds 1991 heeft verbleven en waar hij heeft gestudeerd en gewerkt en waar zijn familieleden verblijven. Verzoeker stelt dat het onjuist is te veronderstellen dat hij, omdat hij op enig ogenblik in het verleden in het bezit was van een UNHCR-kaart, ook thans nog naar Pakistan zou kunnen terugkeren. Hij wijst op het gegeven dat dit geen reisdocument is en dat hij reeds sinds 2009 is vertrokken uit Pakistan om naar België te komen. Verder wijst hij op de situatie voor 'Afghaanse vluchtelingen' in Pakistan die volgens hem maakt dat hij aldaar een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezan, en waardoor hij ook niet naar dit land kan reizen om bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging de verblijfsaanvraag in te dienen. Hij stelt dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden.

De Raad herhaalt dat verzoeker in zijn aanvraag – ter staving van de buitengewone omstandigheden die hem verhinderen zijn aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland – louter verwees enerzijds naar elementen die zijn terugkeer naar Afghanistan zouden verhinderen en anderzijds naar een vrees in het licht van de Pashtunwali. Er werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat het bestuur zich bij zijn beoordeling van deze ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Op geen enkele wijze gaf verzoeker aan dat hij – los van het laatstgenoemde element – verhinderd zou zijn zich eventueel naar Pakistan te begeven om aldaar bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging de verblijfsaanvraag in te dienen. De kritiek die verzoeker thans uit op bijkomende redengevingen inzake Pakistan die verweerder opnam in de eerste bestreden beslissing is te beschouwen als een kritiek op een overtollige motivering die in de eerste bestreden beslissing is opgenomen en waarvan de eventuele gegrondheid niet kan leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Een onderzoek van dit (onderdeel van het) middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om deze beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836; RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). Het volstaat dat in de eerste bestreden beslissing een correcte motivering kan worden teruggevonden inzake de buitengewone omstandigheden zoals deze werden ingeroepen in de verblijfsaanvraag, opdat deze in rechte kan standhouden.

In zoverre hij betoogt dat hij als Afghaan actueel niet langer naar Pakistan zou kunnen reizen om aldaar bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging de verblijfsaanvraag in te dienen, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker naliët een dergelijke element in zijn verblijfsaanvraag in te roepen als buitengewone omstandigheid. Pas voor het eerst in het kader van het thans voorliggend verzoekschrift betoogt hij dat het voor hem als Afghaan bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou zijn om van Afghanistan naar Pakistan te reizen om aldaar bij de Belgische vertegenwoordiging de verblijfsaanvraag in te dienen. Het kwam hem nochtans toe in zijn verblijfsaanvraag op duidelijke en ondubbelzinnige wijze te verduidelijken welke buitengewone omstandigheden in zijn situatie voorhanden waren. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder in de thans eerste bestreden beslissing ten onrechte geen dergelijke buitengewone omstandigheid heeft weerhouden. Waar verzoeker voor het eerst in huidig verzoekschrift alsnog argumenten/stukken aanbrengt in dit verband kan verweerder niet worden tegengeworpen hiermee ten onrechte geen rekening te hebben gehouden, of hieromtrent ten onrechte niet te hebben gemotiveerd, en aldus maakt hij evenmin aannemelijk dat verweerder in het licht van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Verzoeker geeft nog aan dat verweerder, waar deze veronderstelt dat hij in het verleden in Pakistan in het bezit was van een UNHCR-kaart – meer bepaald een soort van bewijs van registratie als Afghaanse burger in Pakistan –, diende te weten dat een terugkeer naar Pakistan om zich naar de bevoegde Belgische vertegenwoordiging te begeven onmogelijk zou zijn, doch de vaststelling blijft overeind dat verzoeker op dit punt in zijn aanvraag zelf geen buitengewone omstandigheid zag en hij maakt ook niet aannemelijk gelet op welke gegevens en/of stukken voorhanden in het administratief dossier ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen verweerder dan diende te weten dat zelfs het zich louter wenden tot de Belgische vertegenwoordiging in Pakistan voor het indienen van een verblijfsaanvraag – waarvoor zelfs niet vaststaat dat hiervoor stevast een fysieke verplaatsing is vereist – in dit geval onmogelijk zou zijn. De Raad benadrukt dat verweerder bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan volstaan met een beoordeling van de hem voorgelegde elementen en niet blijkt dat er concrete aanwijzingen voorlagen dat het gegeven dat hij zich diende te wenden tot de Belgische vertegenwoordiging in buurland Pakistan voor het indienen van de aanvraag op zich problematisch was. Dit betoog vermag geen afbreuk te doen aan hetgeen voorafgaat. In het licht van voorgaande bespreking, blijkt verder andermaal ook nog geen onzorgvuldig onderzoek in de beoordeling van de naar voor gebrachte buitengewone omstandigheden.

Verzoeker geeft vervolgens evenzeer aan de motivering in de eerste bestreden beslissing te betwisten inzake zijn aandeelhouderschap en economische activiteiten in België en waarbij wordt geoordeeld dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonde dat hij bij een terugkeer naar zijn herkomstland niet meer in staat zal zijn om economisch actief te zijn en hij ook niet aantoonde welke verplichtingen hij dan zou hebben die hem verhinderen terug te reizen. Hierbij wordt er ook op gewezen dat indien verzoeker een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zijn verblijf in België noodzakelijk is om een bedrijf mee te helpen uitbouwen hij hiertoe de nodige vergunningen dient te vragen via de geijkte weg. Deze motivering stelt verzoeker in staat te begrijpen waarom aldus geen buitengewone omstandigheid werd weerhouden en aldus kan niet zonder meer worden gesteld als zou geen rekening zijn gehouden met zijn economische activiteiten. Door het louter stellen verbijsterd te zijn omtrent een dergelijke motivering en het op bijzonder algemene wijze betogen dat deze motivering niet afdoende en gebrekkig is en te herhalen dat hij economisch actief is, kan nog niet worden vastgesteld dat de voorziene motivering niet kon volstaan of hierbij werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk werd gehandeld. Verzoeker blijft in gebreke concrete argumenten naar voor te brengen die afbreuk vermogen te doen aan de op dit punt voorziene motivering. Louter ten overvloede, in de mate dat er nog sprake is van een concrete economische activiteit die verzoeker uitoefent in België, merkt de Raad ook op dat niet blijkt dat verzoeker dan het vereiste wettig belang heeft bij zijn betoog dat deze in België ontplooid economische activiteit ten onrechte niet als buitengewone omstandigheid werd weerhouden. Ten tijde van het indienen van zijn verblijfsaanvraag was verzoeker niet langer gerechtigd op enig legaal verblijf in België. In zoverre hij op dat ogenblik of nadien nog een beroepsactiviteit uitoefende in België blijkt niet dat hij hiervoor nog de vereiste toelating onder de vorm van een arbeids- dan wel beroepskaart had. Wezenlijk beroept verzoeker zich aldus in het kader van de buitengewone omstandigheden op een zelfstandige beroepsactiviteit die hij verder heeft beoefend niettegenstaande dit niet meer was toegelaten, om de aanvraag in België te kunnen indienen en waarbij hij aldus verweerder wezenlijk ook vraagt te erkennen dat hij deze (illegale) zelfstandige beroepsactiviteit verder moet kunnen beoefenen in België minstens in afwachting van de uitkomst van het gegrondheidsonderzoek van zijn aanvraag terwijl op zich verweerder ter zake geen bevoegdheid heeft. In dit verband kan louter ten overvloede ook nog worden aangestipt dat overeenkomstig artikel 1, §§ 2 en 3 van het koninklijk besluit van 2 augustus 1985 houdende uitvoering van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de

zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen in deze situatie de aanvraag tot afgifte van de beroepskaart persoonlijk moet worden ingediend bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland, waarop enkel een uitzondering mogelijk is indien de veiligheid van de aanvrager dit vergt om reden van omstandigheden eigen aan het land waar de aanvraag had moeten zijn gediend. In casu blijkt, gelet op voorgaande bespreking van het middel, niet dat dit laatste het geval is.

Verzoeker houdt vervolgens nog voor dat verweerder onterecht oordeelde dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet meer kunnen worden gebruikt.

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en dat dit rechtscollege in dit arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aangezien deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon verweerder er geen toepassing van maken.

Door te betogen dat een voormalige staatssecretaris en tal van andere personen bevestigden dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog kunnen worden toegepast en door te duiden dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen.

Het feit dat verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 of enige hieraan voorafgaande instructie waren opgenomen, impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. Verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon verzoeker niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen.

Ook door toe te lichten dat vele vreemdelingen, ingevolge de toepassing van de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009 en dus veelal met een miskennis van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk werden gemachtigd, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu op basis van een incorrecte feitenvinding vaststelde dat hij geen buitengewone omstandigheden aantoonde terwijl dit een vereiste is die in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld om een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging via de burgemeester van de verblijfplaats te kunnen indienen.

Verzoeker zet nog uiteen dat hij meent dat verweerder een nieuwe beslissing zou moeten nemen ten aanzien van de vreemdelingen die tot een verblijf werden gemachtigd op basis van de in de instructie van 19 juli 2009 opgenomen criteria. Hij maakt met deze toelichting evenwel niet aannemelijk dat de in casu eerste bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Door te betogen dat verweerder, ook nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde, nog beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de in deze instructie opgenomen criteria toont hij evenmin aan dat verweerder in voorliggende zaak onwettig optrad door te duiden dat hij geen toepassing kan maken van een instructie die werd vernietigd.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert verder dat rekening werd gehouden met het langdurig verblijf van verzoeker in België en met de ingeroepen elementen van integratie en dat werd gemotiveerd waarom aldus geen buitengewone omstandigheden blijken. Verzoeker kan niet dienstig zonder meer het tegendeel voorhouden. Het komt hem toe met concrete argumenten aannemelijk te maken waarom de voorziene motivering dan niet kan standhouden. In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat deze elementen als dusdanig door verzoeker niet als buitengewone omstandigheden werden ingeroepen in zijn aanvraag, waardoor ook niet blijkt dat hij een voldoende belang heeft bij zijn betoog dat op dit punt ten onrechte geen buitengewone omstandigheden zouden zijn weerhouden. In ieder geval merkt de Raad op dat verzoeker, waar hij er nog concreet op wijst dat zijn integratie het gevolg is van zijn houding, inspanning en goede wil, de vaststelling van verweerder niet weerlegt dat hij door het louter aanbrengen van de feitelijke elementen van zijn integratie in België tijdens zijn langdurig verblijf niet aantoonbaar waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op zijn integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zijn stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan voorts niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die op zich ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker houdt vol dat hij, bij een terugkeer naar zijn herkomstland Afghanistan, het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij wijst er op dat hij met zijn ouders op driejarige leeftijd uit Afghanistan naar Pakistan vluchtte en hij wel degelijk nieuwe elementen naar voor heeft gebracht om de huidige situatie in Afghanistan te verduidelijken. Hij stelt dat verweerder op zijn minst de situatie in dit land had moeten onderzoeken.

De Raad stelt vast dat op lezing van de eerste bestreden beslissing kan worden aangenomen dat verweerder de in dit verband door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen en stukken in ogenschouw heeft genomen en heeft onderzocht of hieruit een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan blijken. Verzoeker kan ook niet dienstig voorhouden als zou de voorziene motivering hem niet toelaten te begrijpen op welke gronden verweerder een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft weerhouden en overtuigt evenmin waar hij voorhoudt dat geen enkel of geen voldoende onderzoek in dit verband werd gevoerd. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker doet uitschijnen, heeft verweerder ook niet louter verwezen naar de eerdere beoordeling door de asielinstanties zonder zelf nog enig onderzoek te doen, doch is hij wel degelijk nagegaan of verzoeker in dit verband nieuwe elementen en/of stukken heeft aangebracht die een andere appreciatie toelaten. Hij stelde evenwel vast dat verzoeker geen nieuwe elementen en geen nieuw (begin van) bewijs naar voor bracht in vergelijking met de elementen zoals deze reeds voorlagen bij de asielinstanties, waardoor een andere beoordeling niet is gewettigd. In deze situatie, en nu in het geheel geen concrete aanwijzingen voorlagen/voorliggen dat de situatie voor verzoeker in Afghanistan sinds de afwijzing van zijn eerdere asielaanvragen wezenlijk zou zijn gewijzigd, blijkt niet dat verweerder diende over te gaan tot een hernieuwd onderzoek van de situatie in het herkomstland. Het is ook geenszins onlogisch waar verweerder verwijst naar de vaststellingen die door de asielinstanties reeds werden gedaan, nu verzoeker zelf ook blijft teruggrijpen naar de door hem aldaar gedane verklaringen en ingeroepen

elementen. Het kan niet de bedoeling zijn dat deze verklaringen en elementen tot in het oneindige opnieuw moeten worden onderzocht en het kwam verzoeker toe met concrete argumenten en stukken aannemelijk te maken dat zijn persoonlijke situatie of de algemene situatie in het herkomstland dermate is gewijzigd dat een andere of nieuwe beoordeling zich opdrong. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat geen nieuwe elementen blijken die een andere beoordeling dan deze van de asielinstanties kunnen wettigen.

Aangezien – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet – door de asielinstanties reeds werd vastgesteld dat verzoeker wat betreft zijn ingeroepen vrees met betrekking tot Afghanistan en de Pashtunwali niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en hij niet aantoonde dat verweerder in dit verband ten onrechte vaststelde dat op dit punt geen nieuwe gegevens werden aangebracht waaruit alsnog zou kunnen worden afgeleid dat hij het slachtoffer dreigt te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen, kan geen miskennen van dit verdragsartikel worden vastgesteld.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde, ook in het licht van artikel 3 van het EVRM, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker verwijst naar een schending van de medewerkingsplicht, blijft hij in gebreke op een voor de Raad begrijpelijke wijze toe te lichten op welke wijze verweerder door het nemen van de eerste bestreden beslissing dan specifiek zou zijn tekortgekomen aan een dergelijke plicht. Dit onderdeel van het middel mist aldus de vereiste precisie om ontvankelijk te zijn. Voor zover nodig, wijst de Raad op zijn eerdere vaststelling dat een voldoende onderzoek door het bestuur blijkt in het licht van de ingeroepen buitengewone omstandigheden.

2.2.6. Inzake de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel verliest verzoeker vervolgens uit het oog dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskennen van wat is bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben ontvankelijk verklaard / toegekend, leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

2.2.7. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling en een door de Raad van State reeds vernietigde bestuurlijke instructie die strijdig was met deze wetsbepaling weigert toe te passen. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan in casu niet worden vastgesteld.

2.2.8. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft

Verzoeker geeft allereerst aan dat deze beslissing het lot dient te volgen van de eerste bestreden beslissing. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, blijkt evenwel niet dat verzoeker een gegrond middel aanvoert gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt bijkomend, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, dat deze beslissing is genomen met miskennen van de motiveringsplicht, omdat hierin niet wordt vermeld dat deze een gevolg is van de eerste bestreden beslissing. Hij geeft aan dat de motivering van het bevel strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende is omdat er nergens sprake is van de motivering van de eerste bestreden beslissing. De Raad stelt evenwel vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidt op welke juridische grond deze beslissing is genomen, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt in feite geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Deze voorziene motivering in rechte en in feite is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker maakt verder geenszins aannemelijk dat deze motivering niet zou steunen op juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn. Verzoeker duidt verder ook niet waarom of op welke grond in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de motivering van de eerste bestreden beslissing zou dienen te worden hernomen of waarom naar deze beslissing dient te worden verwezen. Het gegeven dat verweerder pas overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten na de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te hebben onderzocht en behandeld, en deze beslissingen op dezelfde dag zijn genomen en ter kennis gebracht, betekent nog niet dat het bevel een loutere uitvoerings- of gevolgbeslissing is en niet op eigen juridische en feitelijke gronden kan bestaan. Verzoeker maakt ook niet concreet aannemelijk dat het bestreden bevel strijdig zou zijn met de instructies om het af te leveren. Daarenboven blijkt ook niet dat verzoeker het vereiste belang kan doen gelden bij zijn zeer formalistische betoog, nu hij geenszins aannemelijk maakt dat een eventuele vernietiging van het bestreden bevel aanleiding kan geven tot een wezenlijk andere beslissing in dit verband, te meer gelet op de vaststelling dat hij geen gegrond middel aanvoerde ter nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Zijn enige kritiek is ook dat niet wordt verwezen naar de eerste bestreden beslissing, of de motivering hiervan niet wordt hernomen, terwijl hij terzelfdertijd kennis heeft kunnen nemen van deze beslissing en haar motieven. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het middel wordt niet weerhouden.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS